

EEN WOORD IS GEEN WOORD

Monodrama

door

LEEN LEFEBRE

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN WOORD IS GEEN WOORD** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LEEN LEFEBRE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR:

Op 19 maart 1982 aanschouwde Leen Lefebre voor de eerste keer in haar leven het mysterieuze maanlicht. Het was in die periode van het jaar dat de herboren lente de barre winter naar hogere oorden terugzond. Het immer afwezige lentekind groeide op in Deerlijk, in het zuiden van West-Vlaanderen, waar ze thans werkzaam is op de dienst Lokaal Erfgoed.

Al heel spoedig vuurde Leen massa's vragen op haar omgeving af. Tot ze op een dag die lijvige encyclopedie ontdekte. Ten huize Lefebre werd een boek plots veel meer dan een af te stoffen decoratie. Niets was nog langer veilig. Later wentelde en nestelde Leen zich in het wereldwijde web. Wanhopig trachtte zij haar dorst naar kennis te stillen, maar tot op heden is zij zoekend.

Leens rusteloze geest associeert erop los, wat vervelend kan zijn als je slapen wilt. Schrijven houdt haar meer en meer in de ban. Eens zij in haar wereldje vertoeft, krijg je er haar amper nog vandaan. Zoals anderen postzegels sparen, verzamelt zij hobby's. Zowel muzikaal als sportief ontpopt Leen zich als een ware ontdekkingsreiziger. Als rasechte vissenram is zij dus dromer én doener.

PERSONEN:

Man (eventueel gespeeld door een vrouw of vrouw in rol van man)

*Licht uit in de zaal. Het witte -eerste- doek gaat omhoog.
Een tweede doek wordt van achteren verlicht. Er verschijnt een
beeld van een mensenbrein.
Een zacht geronk doemt op vanuit het niets. Het neemt alsmaar
toe en klinkt als een op hol geslagen machine.
Dan is het terug stil. De spots gaan simultaan uit.
Het tweede doek gaat omhoog.
Een spot gaat aan, verlicht een deur.
De deur zwaait open. Een gek uitzierend mannetje komt op. Op zijn
hoofd staan uitsteeksels. Zijn lange ledematen lijken tevens
buitenaards. Hij is een grijze hersencel met dendrieten.
Het kereltje houdt halt en staart voor zich uit. Diep denkend begint
hij rusteloos heen en weer over het podium te stappen. De spot
volgt hem op de voet.
Het podium is verduisterd en verlaten. Dan staat de spring in 't veld
stil. Hij fronst zijn wenkbrauwen en helt luisterend zijn hoofd.
Vragend staart hij door de duisternis heen. Een lach verschijnt op
zijn gezicht, want hij hoort iets! Nieuwsgierig gaat het mannetje
richting publiek. Aan het eind van het podium stopt hij. Daar tovert
hij een plechtige buiging uit zijn grijze lijf.
Achter hem gaan nu ook de andere spots aan. In geen tijd ontluikt
zich een gezellig maar stoffig werkkamertje. Het heeft de vorm van
een mensenhoofd. Op dat hoofd staan er bundels haren ingeplant.
Het dak van de kamer is een lang, warrig kapsel. Voorin staat een
zeteltje in de vorm en kleur van rode lippen. Het kereltje bevindt
zich duidelijk in de bovenste kamer van een vrouwenlichaam.
Boomhoge stapels papieren versperren het zicht. Een wirwar aan
computerapparatuur rookt gevaarlijk. Tegen de achterwand
pronken twee prachtige ramen. Ze torenen hoog boven de
machinerie uit en werpen met hun lange wimpers een guitige blik
op het prachtige panorama daarbuiten. Het mannetje beweegt zijn
hoofd met dansende dendrieten en legt de flank van zijn hand
speurend tegen zijn voorhoofd. Dan merkt hij het publiek op.
Verheugd begint hij zijn verhaal ...*

(Het gekke mannetje grijnst breed)

Aha, bezoek!?

(Benadrukt overdreven. Het spreekvolume stijgt)

Wees welkom, mensen, hier op 't állerhoogste verdiep van 't állermooiste appartement van 't állerschoonste dorp!

Maar, wat staan jullie daar maar te staan? De gang is toch maar iets saais, nietwaar?

Kom, treed snel binnen in mijn stulpje! Híer is het tenminste gezellig knus en warm.

(Wijst naar de machinerie achter zich. Kijkt het publiek aan)

En, wat denk je ervan?

(Schudt heftig zijn hoofd, de uitsteeksels op zijn hoofd bewegen grappig mee)

Ik heb me nog niet eens voorgesteld. Hoe onbeleefd ook van mij!

Wel, laten we beginnen bij het begin ...

(Zet zich in kleermakerszit op de rode lippenzetel)

Mijn naam is Mar-Cel en dit kleine zolderkamertje is al járen mýn váste werkplek!

(Erg trots)

Jullie vragen zich wellicht af wat ik hier godganse dagen doe, of hoe ik hier in hemelsnaam terecht kwam?

Wat kan ik zeggen?

(Staat rechtop in de zetel. Heft zijn handen als een leider in de lucht)

Ik ben de meest briljante breincel ooit, en gewoon gemáákt voor dit werk!

Maar, ... wát ik hier dan precíes doe?

(Spring uit de zetel. Gaat tussen de stapels papieren staan)

Wel, wat ik hier vooral doe, is me bezighouden met het reilen en zeilen van dit masterbrein.

En hoe dit allemaal ooit begon?

Vele jaren geleden, jullie waren nog niet eens geboren, verscheen hier plots een vacature.

(Neemt een papier van een stapel en steekt het omhoog)

Aangezien ik al geruime tijd zwaar werkzoekend was, twijfelde ik geen minuut.

(Korte stilte. Loopt een rondje rond de machines. Ploft hijgend in de zetel neer)

Als een afgetrainde spiercel ...

(Snakt even naar adem)

... ben ik toen hierheen gesneld.

(Zet zich terug gezellig in kleermakerszit)

In díe tijd bestond een sollicitatie gelukkig maar uit één ultrakort gesprek. 'k Moet toegeven, dat werkte wel in mijn voordeel. Maar, omdat dat werk hier nogal praktisch is, moest ik ook nog vaardigheidstesten ondergaan.

(Enthousiast)

Het spreekt voor zich dat ik met gróte glans voor dit alles slaagde!
In 't andere geval zat ik hier nu niet, natuurlijk! Maar, wat had je
anders van mij verwacht?

(Stoeferig)

Ik ben niet voor niets, Mar-Cel, de slímste hersencel van 't heelal!

(Rolt met zijn ogen)

't Ja, en sindsdien ben ik dus in dienst bij de meest grillige Miss ever!

(Haalt zijn schouders op)

Grillige Miss? Wát is er dan grillig aan?

(Zucht diep)

Awel, 'k zal het eens uitleggen hé, of toch een poging doen tot.

(Schudt zijn hoofd. Dendrieten dansen grappig mee)

Mijn bazinneke, dat is dus echt het tóppunt van onrust. Ik heb het mij
al serieus beklaagd!

Van de verste verte had ik dit nog niet zien aankomen, dus je kan wel
denken!

(Steekt het papier van de stapel nogmaals in de lucht)

Die vacature sprak in een glasheldere taal over ma-chinerie, of ja, dat
dacht ik toch. Dus ik dacht: dát, dat kan dus geen toeval meer zijn!
Dát, dat is volledig mijn dada!

(Staat blij recht in de zetel. Draait dansend om zijn as)

Je kunt zich dat wel voorstellen, zo met een rondedansje erbij en al.

(Zet zich neer. Zijn gezicht verandert van vrolijk naar verdrietig)

Toegegeven, op dat moment in mijn leven was ik wel de wanhoop
nabij. Afgestudeerd, en zo zonder job zitten. Pfff.

(Zucht hoorbaar)

'k Wilde wel eens iets om mijn dendrieten hebben.

*(Vouwt zijn handuitsteeksels in elkaar. Cirkelt de duimen van
verveling om elkaar)*

Bovendien was ik nog zó jong ...

(Van stil terug naar luid spreekvolume)

Ja, gróen dat ik achter mijn oren was, maar groen!

(Strijkt met zijn lange handuitsteeksels over de flanken van zijn hoofd)

Om maar van die kleine lettertjes te zwijgen.

(Drukt zijn grijs geschminkte gezicht tegen het blad)

Alles waarvoor je een vergrootglas nodig had zoals het verzamelen
van postzegels, munten en comme-soorten, neen, tarara, daar hield
ik zo niet van!

(Geïrriteerd. Korte stilte)

Voor ik het goed en wel besepte, zat ik hier schoon vast tussen die
vier muren. Gedoodverfd om te blijven.

(Neemt een dekentje van achter de zetel. Legt het knus over zijn lijf)
En wat moest ik anders? 'k Had nu éindelijk eens vast werk en constant solliciteren, dat was duidelijk niet aan mij besteed.

(Wappert met zijn handuiststeeksels hevig van emotie om zijn hoofd. Stijgt in spreekvolume)

Stel je voor dat je dat zo de rest van je leven moet doen!

(Korte stilte. Fluistert)

Neen, dank u! Non, merci!

Je kan me geloven of niet, maar dat was echt je reinste zelfpijniging. Maar wat had je dan verwacht? Dat werkzoeken synoniem staat voor niets doen, of vergelijkbaar is met betaald verlof?

(Schudt meewarig zijn hoofd)

Ja, dan ben je wel mis!

(Boos)

Ik zal jullie eens iets zeggen, hé. Pure ellende, dat was het! Van de eerste tot de laatste snik, én terug. Jawadde!

(Korte stilte)

Dag en nacht surfen door drukbezochte databanken. Constant balanceren op die surfplank, dat is nog niet zo makkelijk zoals het eruit ziet, hoor. Ja, dat lijkt wel alsof ieder mens dat in zich heeft, dat iedereen dat zomaar kan, maar dat is niet zo, hé. Geloof me maar!

(Zucht diep)

Die databanken, die puilden uit van de vacatures, niet normaal. En ik maar brieven schrijven in mijn mooiste geschrift. Ja, dat was niet echt om over naar huis te schrijven hé!

(Ogen gaan wijd open)

Afijn, 'k deed wel mijn best, en daar gaat het om in 't leven, nietwaar?

(Teleurgesteld)

Daarna dan ellenlang in de file staan in 't plaatselijke postkantoor. Ja, van pure miserie had ik mijn enige nog werkende weegschaal op kapaza gezet.

(Staat op en gaat tussen de papierstapels staan. Bukt en grijpt naar het papier. Enthousiast)

Moeten er nog brieven zijn?

(Gooit het papier wild omhoog)

Juist, ja!

(Neemt nog meer. Gooit het rond)

Brieven, massa's brieven!

En dat stopte ook niet, hé!

Neen, dat ging maar door en door.

(Korte stilte. Geïrriteerd)

En denk je dat ik veel brieven terugkreeg? Ja, dat was wat anders! Die hongerige postbus kende maar één ding en dat was eenrichtingsverkeer! Op de duur had ik wel door dat een simpele klik op het woord 'verzenden' in mijn mailbox ook wel volstond. En zo ben ik dan maar weer op mijn surfplank gesprongen. Veel andere keuze had ik ook niet.

(Teleurgesteld)

En, dan was het wachten geblazen met de beklemtonende nadruk op zuchtend blazen.

(Zet zich op de grond neer tussen het neergedwarreld papier)

Ja, het enige wat ik kon doen, was zitten wachten op antwoord. Ja, wachten, altijd maar dat wachten ... en dat ging zo maar tot in de oneindigheid ...

(Schudt met zijn hoofd)

Er zijn zelfs brieven bij waarvan ik nog steeds op een antwoord wacht. Je kan wel denken!

(Neemt enkele papieren op. Drukt zijn hoofd er tegenaan)

Alle dagen, hé, bekijk ik nog mijn post, maar 't ziet er zelfs nú nog niet direct naar uit dat er daar weldra eens verandering in komt.

(Heft zijn schouders op. Moedeloos)

Nu, ... ze zeggen wel eens dat mirakelen gebeuren. Niet vaak, maar toch.

Doorzetten dus!

(Korte stilte. Staat op. Wappert emotioneel met zijn handen om zijn hoofd)

Ja, werk zoeken, dat is werkelijk afzien!

(Boos. Wijst naar het publiek)

En jij, je moet niet zo kijken naar mij! Keihard labeur, dat is het! En voor wie of voor wat ...?

(Korte stilte. Kalmeert)

Doe ik dat nu voor mezelf of voor zo'n kantoormadameke met schone ogen? Op de duur zou je er zélf aan twijfelen, hé. Maar je mag gerust zijn ...

(Schudt zijn gekke hoofd. Geïrriteerd)

Als je straks hoort wat zij je allemaal aandoet, dan ben je haar snel vergeten, geloof me maar op mijn woord! Jij hebt haar zelfs nooit gekend, erger, je wilt haar zelfs nooit léren kennen. En je zou verdorie voor minder.

(Boos. Kruist zijn armen kwaad voor zijn lichaam)

Je kijkt zo naar mij. Jij kent dat opgetut madameke niet, zeker? Is het dat? Maar ja, die van 't stad, daar mag ik geen lelijk woord over zeggen, zeker?

(Het gekke kereltje rolt met zijn ogen. Zucht diep)

't Ja, wat rest me nog te zeggen dan?

(Haalt schouders op)

't Is wel duidelijk dat jij nooit eerder in een jobdatabank hebt vertoefd!

(Schudt zijn hoofd)

Maar, wees maar blij, want dan ... dán ben je van je leven nooit écht verdoold geraakt!

Aja, want als er iets op een doolhof lijkt, dan is het wel zo'n databank. Juist ja, werkzoeken, dat is verdwalen verzekerd, verdwalen gegarandeerd!

(Zucht diep. Gaat rechtop staan. Stilte)

Als kind ben ik zo ooit eens op sportdag verdwaald.

(Beeld de omvang van het bos met zijn dendrieten uit)

In een mégagroot woud! Zo één met roodkapjeswolven erin, ja, wie kent dat nu niet?

Mijn ma had mij een knalrode bivakmuts opgezet, zogenaamd tegen de kou, maar ik zou zoiets toch eerder afraden. Ja, geloof me vrij, je lijdt dan nog beter kou.

(Vol ongeloof)

Rood, in een bos dan nog begod!

(Boos)

Dat is om problemen vragen!

(Zucht diep)

Ik ga je de meest bloederige details besparen, maar laat ons zeggen dat ik het sindsdien niet zo hoog op heb met doolhoven. Wat ik wel kan vertellen, dat is dat we constant van de ene naar de andere boom moesten lopen.

(Stapt van de ene naar de andere machine op het podium. Stopt bij een machine. Bukkt zich. Neemt een blad van een stapel)

En dat bij elke boom een juf en bijhorende opdracht hoorde.

(Zwaait met het papier in de lucht)

'k Moet zeggen: tot op vandaag snap ik nog steeds niet hoe ik er op die bewuste dag in kon slagen geen enkele boom met juf tegen te komen!

(Haalt niet begrijpend zijn schouders op)

Je moet weten, alles rondom mij leek dan ook hoe langer hoe meer op een zee in plaats van op een bos.

(Kijkt schichtig om zich heen. Snelwandelt speurend tussen het papier en de machines. Blijft radeloos staan. Korte stilte)

Pas aan het eind van de dag ben ik dan als een radeloze otter boven water komen drijven.

(Krabt van miserie met zijn handen aan zijn hoofd)

Ja, je kan wel denken dat er toen van spelletjes spelen allang geen sprake meer was ...

'k Denk wel dat het de eerste én de laatste keer was in mijn leven dat iemand op mij moest wachten in plaats van omgekeerd.

(Gaat terug naar zijn zetel. Ploft opgelucht neer)

Een bus popelende kinderen en juffen wachtten mij ongeduldig op ...

(Kruipt onder het veilige dekentje. Sluit zijn ogen)

Doolhoven ... tsss!

(Hoofdschuddend)

Vandaar dat dergelijke jobdatabanken mij steeds doen denken aan gigantische woudreuzen van in dat bewuste bos.

(Stilte. Opent zijn ogen. Wakkerder dan ooit)

Wat je daar ook allemaal niet tegenkomt, dat is ook echt niet te doen.

Meer nog, dat is zelfs niet meer normaal! Dat is gewoon één en al rommel. Pure chaos. Zelfs zware horror!

(Boos)

Dat, dát is daar nog erger dan dat masterbrein waar ik nu in verzeild zit. Awel, merci!

(Gooit het dekentje wild weg. Staat op. Raapt een papier op)

Aja ... jij denkt: wow, wat een interessante vaca is me dat!

(Drukt zijn neus tegen het papier)

En wat doe je dan? Juist ja! Heel goed! Jij drukt keihard en pijsnel op je toetsenbord en roept loeihard: Hebbes! Jij, jij bent van mij, jij perfecte job ... van mij!

(Blij)

Je kijkt om je heen en grijpt naar je prooi en pakt ze stevig vast.

(Zoent innig het papier. Drukt het tegen zijn borst)

En van je leven ben je niet van plan je perfecte vangst te lossen!

Ah neen, zó snel geraken ze niet van je af!

(Drukt het papier tegen zijn neus)

En dan ... dan ... dan zie je niets!

Niets?

(Kijkt nog eens opnieuw. Kijkt op)

Wel ja, gewoon niets. Noppes. Nada.

(Fronst zijn wenkbrauwen)

Hoezo?

(Legt zijn vingers denkend onder zijn kin)

Hmm. Ken je dat zwarte gat waar de geleerden het soms over hebben?

Wel, dat dus!

(Kwaad. Verfrommelt het papier)

Maar, hoe is dat mogelijk?

Een vacature, dat kan toch niet zomaar verschijnen en verdwijnen?
Nee, dat kan toch niet?! Dus, jij knippert hoopvol met je ogen.

(Vouwt de prop papier open. Kijkt opnieuw. Schudt zijn hoofd)

Toch blijft alles gewoon hol. Leeg. Doods. En hoe je het ook draait of keert, letterlijk of figuurlijk, je krijgt niets méér te zien dan dat. Dan dat niets. Verdomme nog aan toe!

(Maakt opnieuw een prop)

Maar, vind je dat dan niet raar? Je moet weten, jij bent dan wel al dagenlang als een échte speurneus aan 't grasduinen in de meest moerassige moestuintjes als een kip zonder kop.

(Boos)

En jij maar je hoop vestigen op dat ene woord! 't Begint met 'ma' en 't eindigt op 'chines'. Ja, ma-chines!

(Kegelt de prop papier boos in het publiek)

Verdomme, is dat nu zoveel gevraagd? Méér wil ik niet, hé.

(Kalmeert)

Meer moet dat écht niet zijn voor mij.

(Gaat vooraan het podium staan. Staart naar het publiek)

Kom, kom, kom! Beste, bezoekers, zijn jullie hier nog een beetje wakker? Ja, 't is hier precies zo stil. 'k Ben dat niet gewend hé, hier, tussen mijn luidronkende ma-chines!

(Fronst denkend zijn wenkbrauwen)

Zou het de warmte zijn die jullie in slaap wiegt? Als het nodig is, dan roepen jullie maar. Eén gil en ik zet een venster open.

(Krabt aan zijn hoofd. Gaat terug in zijn zetel zitten)

Maar, waar waren wij? Juist ja. Ma-chines dus! Dáár ben ik naar op zoek.

(Vastberaden)

Nee, níet naar iets anders dan dat, hé! Als je dat maar weet en onthoudt, dan ben ik al een tevreden man! Ja, ik ben snel tevreden, vlug content, nietwaar?

(Grijnst breed. Korte stilte)

Dat éne woord 'ma-chines', dat klinkt zó magisch mooi in mijn hoofd. Zó magisch zelfs, dat ik er bijna van duizel. Ma-chines!

(Kijkt verleidelijk. Klauwt met zijn handdendriet in de lucht)

Grrr! Ik lust ze rauw!

(Korte stilte. Schudt zijn hoofd)

Tarara nog aan toe. Uitweiden kan én mag ik niet.

Waar waren wij gebleven? Juist ja! Híer!

(Springt op. Duikt neer op de grond. Grijpt snel een papier. Slaat erop)

Je denkt niet na, neen, jij doet keihard: Páts!

(Lacht triomfantelijk. Korte stilte)

En nog geen luttele seconde daarna zeg je: Job ... welke job? Hmm

...

(Heft zijn ene wenkbrauw niet-begrijpend op)

... zag ik daar nu net geen job?

(Opgetogen)

En daarmee bedoel ik dus wel dé job van mijn leven, hé! Ik zweer het je, die passeerde hier zonet gewoon onder mijn neus!

(Drukt zijn neus teleurgesteld tegen het papier)

Maar ... ik ik heb dat toch niet ... verdorie ... heb ik dat gedroomd of wat?

(Springt rechtop. Legt theatraal zijn hoofd in zijn dendrieten)

Neeneen, dat, dat ... dat kan niet waar zijn, dat mag niet waar zijn!

(Gilt stampvoetend op het papier op de grond)

Whoeaaaaaaa!

(Jonge vrouwenstem weerklinkt door de kamer. Verbaasd)

Welke job?

(Mar-Cel)

... klinkt het vanuit het jobkantoor in 't stad.

(Vrouwenstem)

Meneer Mar-Cel, jij ziet ze zeker vliegen? Is alles wel goed met jou? En als je me niet gelooft ... Wel, kijk dan toch, hier is geen enkele job te vinden, zeg ik je! Hier is echt niets speciaals te zien. Je ziet het toch zelf, het is hier hol, het is hier leeg!

(Mar-Cel staart beteuterd naar het papier aan zijn voeten. Spreekt bedaard)

En ik ... ik kan het enkel beamen. Op de plek waar ik dacht iets te zien, is nu een zwart gat, een zwarte plek. De vlek is gewoon doods. Levenloos. Inhoudsloos.

(Teleurgesteld)

Verdomme, ik zweer het je nochtans dat ik daar iets zag.

(Haalt zijn schouders op)

Maar ja, bewijs dat maar eens, hé? Hoe je het draait of keert, ik moet, ik móet ditmaal op zoek naar hárde bewijzen!

(Heft zijn hoofd op. Stapt slalom tussen de machines. Stopt bij een computer)

Een printscreen misschien?

(Krabt denkend aan zijn kin)

Dat zou misschien wel kunnen helpen. Maar dan heb je wel zo'n knop nodig die iets sneller werkt dan de deleteknop van dat madameke van 't kantoor, hé! Ajá!

(Zucht diep. Kijkt het publiek streng aan)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto